

Arrest

**nr. 118 002 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. STROOBANTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 augustus 2013.

1.3. Op 11 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen blijkt dat u een Pakistaans staatsburger bent en dat u afkomstig zou zijn uit Sialkot (provincie Punjab). U zou een Ahmadi zijn. In december 2009 zou u aangevallen zijn door zes studenten van een madrassa school. U zou een religieuze discussie met hen gehad hebben. Ze zouden u verwond hebben. De volgende dag zou u een klacht hebben ingediend bij de politie. De politie zou de klacht hebben neergeschreven en een onderzoek hebben opgestart. Nadat de politie de versie van de anderen zou gehoord hebben, zou de politie u beledigd hebben. In december 2009 zou u naar Lahore (provincie Punjab) gegaan zijn. U zou werk gevonden hebben maar uw werkgever zou te weten gekomen zijn dat u een Ahmadi bent en zou u ontslagen hebben. In juni 2010 zou u naar Karachi (provincie Sindh) gegaan zijn. U zou gewerkt hebben in een textiel fabriek. Midden maart 2011 kwam men te weten dat u een Ahmadi bent. U zou altijd gaan bidden zijn in een moskee voor Ahmadi's en zo kwamen uw collega's dit te weten. Er zou een discussie ontstaan zijn tussen u en uw collega's. Ze zouden u geslagen hebben en u bedreigd hebben met de dood. Toen u uw werk verliet, zou u ontvoerd zijn door uw collega's. Er zou een politiecontrole geweest zijn. Daarop zou u uit de auto gegooid zijn. U zou ondergedoken zijn bij een neef van uw vader te Karachi. Volgens uw verklaringen verliet u op 10 april 2011 uw land van herkomst. Via Turkije kwam u op 16 juni 2011 in België aan, waar u op 17 juni 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Immers rust op een asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het 'United Kingdom Border Agency' ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd op 28 maart 2011 (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk ("VK"). Vooreerst hebt u deze informatie bij

uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat u nooit in bezit bent geweest van een paspoort en dat u nooit elders in de Europese Unie ("EU") verbleef of in het bezit was van visa of verblijfsstatuten in andere lidstaten van de "EU" én u zou Pakistan op 10 april 2011 hebben verlaten (zie verklaring "DVZ", punt 1-35).

Pas bij aanvang van het gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u met uw eigen paspoort en met een studentervisum naar het "VK" bent gereisd. U zou pas op 9 juni 2011 Pakistan verlaten hebben en u zou tot 16 juni 2011 in het "VK" hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.2). Niettegenstaande u deze verblijven uiteindelijk wel hebt vermeld voor het CGVS, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Echter blijkt dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt willen misleiden. U gaf aan dat u dit verzwegen had uit angst voor een uitwijzing naar het "VK" of Pakistan. Onder druk van de smokkelaar zou u gelogen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dit kan om volgende redenen niet overtuigen. Immers dateert uw asielaanvraag van 17 juni 2011. U had ten allen tijde de waarheid kunnen overmaken aan het CGVS maar pas twee jaar later besloot u de waarheid te vertellen aangaande essentiële elementen. Bovendien bent u zelf verantwoordelijk voor de afgelegde verklaringen bij de "DVZ". Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u uw originele paspoort niet voorlegde. De smokkelaar zou dit afgenomen hebben wat een stereotiepe verklaring is die niet kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Daar dit paspoort mogelijks nog andere visa en in- en uitreisstempels zou kunnen hebben, heeft het CGVS dan ook geen zicht op uw precieze vertrekdatum uit Pakistan.

U verklaarde uiteindelijk ten aanzien van het CGVS dat uw asielmotieven zoals uiteengezet bij de "DVZ" wel de waarheid betroffen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Echter hecht het CGVS om volgende redenen geen geloof aan uw verklaringen.

Wat betreft de beweerde problemen in december 2009 in uw dorp dient aangestipt te worden dat u beweerde een klacht te hebben ingediend tegen uw belagers. De politie zou deze klacht hebben neergeschreven (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). U legde deze klacht niet voor. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat eenieder wie belang heeft bij de zaak een 'certified copy' van een klacht kan verkrijgen (zie document 4, blauwe map). U zou wel de Ahmadi-gemeenschap op de hoogte hebben gesteld (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap de problemen opschrijft, doorgeeft en verspreid (zie document 5, blauwe map). U maakte niet aannemelijk waarom u geen documenten van uw Ahmadi-gemeenschap kan voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan essentiële bewijsstukken (o.a. een klacht en documenten van uw gemeenschap), terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas manifest aan. Aangaande de problemen in Lahore dient opgemerkt te worden dat u daar met geen woord over gerept hebt tijdens uw eerste gehoor bij de "DVZ" (zie vragenlijst CGVS, administratief dossier). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw beweerde problemen tracht aan te dikken. Wat hier ook van zij, u legde geen enkele documenten neer aangaande uw werk of verblijf te Lahore. Wederom zou u de Ahmadi-gemeenschap op de hoogte hebben gebracht maar legde u hiervan geen enkel bewijs van neer (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan deze beweerde problemen.

Verder gaf u aan dat u ook in Karachi problemen kende met uw collega's omwille van uw religie. U legde wederom geen enkel document neer van uw werk of verblijf te Karachi, wat reeds de beweerde problemen met uw vermeende collega's ondermijnt. Het is ook opvallend dat u niet eens het volledige adres kende van de textiel fabriek, ofschoon u daar bijna een jaar werkte (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kende zelfs de volledige naam van uw directe leidinggevende niet. U kwam niet verder dat dat hij Khan heette (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit is merkwaardig gezien u ook aangaf dat u uw beweerde problemen met hem besprak (zie gehoorverslag CGVS p.13). U kon slechts bij benadering stellen dat er 20 of 30 personen in uw afdeling werkten én ook het totaal aantal werknemers kon u niet aanrekenen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Tevens komen uw beweerde problemen niet aannemelijk over. Het is opvallend dat uw collega's pas na bijna een jaar kwamen te weten dat u een Ahmadi bent (zie gehoorverslag CGVS p.12 en p.13). Immers zou u uw religie elke vrijdag te Karachi hebben gepraktiseerd (zie gehoorverslag CGVS p.8). Het is dan ook merkwaardig dat het pas na een jaar opviel dat u nooit met uw collega's ging meebidden en dat ze daar pas in maart 2011 iets van

hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou ontvoerd zijn maar omwille van een politiecontrole uit de auto gegooid zijn (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou niet naar de politie zijn gestapt, ofschoon u hier wel toe de kans had gezien de politiecontrole op dat moment (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dat er veel mensen stonden en dat u dacht dat het niet belangrijk was, doet verder afbreuk aan de beweerde problemen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de beweerde problemen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had gezien uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat het "VK" geen asiel zou accepteren van studenten (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dit is echter geen afdoende reden aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Overigens toen u gevraagd werd waarom u naar het "VK" reisde, gaf u aan dat u naar het "VK" wilde gaan om de taal te leren (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dit minimaliseert verder de door u aangehaalde problemen.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen (zie document 2, blauwe map). Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus. De door u voorgelegde documenten bij zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart (zie document 1, groene map) kan zondermeer aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Feitenuiteenzetting

In zijn inleidend verzoekschrift zet verzoeker de feiten als volgt uiteen:

"Verzoeker is geboren in Sialkot in Pakistan.

Verzoeker is van het Ahmadi geloof, net als zijn ouders en familie en leefde tôt de problemen begonnen in het dorp Manga.

Binnen de Ahmadi gemeenschap van het dorp bekleedde verzoeker de functie van Quaid. Deze functie kan omschreven worden als leider van jonge mannen onder de 40 jaar.

De Quaid maakte deel uit van de organisatie van de Ahmadi gemeenschap.

Het centrum van de Ahmadi gemeenschap is gelegen in Rabwa. Beslissingen die daar gemaakt worden doorgegeven via de district hoofdkwartieren.

Het dichtsbijgelegen districthoofdkwartier is gelegen in de stad Sialkot. Wanneer er nieuwe instructies gegeven worden aan de gelovigen, worden deze via de districtshoofden verspreid aan de quaid van aile dorpen die t t het district behoren.

Telkens op de laatste vrijdag van de maand wordt een vergadering belegd met aile quaid (ongeveer een 100-tal) en worden deze instructies meegegeven. Op hetzelfde moment wordt eveneens het maandelijks tijdschrift uitgedeeld, Khalid.

Het tijdschrift Khalid is verboden in Pakistan. Het is een maandelijks tijdschrift waarin de boodschap van het Ahmadi geloof staat. Toch wordt het gepubliceerd in Rabwa en verspreid onder de gelovigen.

Verzoeker heeft als Quaid t t taak de tijdschriften te verspreiden. Hij ontvangt deze op de maandelijkse vergaderingen en deelt deze vervolgens rond in zijn dorp aan de verschillende gelovige jonge mannen.

De jonge mannen werden samengeroepen op zondag nadat verzoeker het tijdschrift ontvangen had. Veelal werd op vrijdag in de moskee meegedeeld dat de jonge mannen zich op zondag diende te verzamelen.

De jonge mannen konden immers niet altijd naar de moskee gaan op vrijdag, omdat velen van hen werkten in de stad Sialkot (30-35 km verwijderd van het dorp van verzoeker, ongeveer 1,5 uur reisweg) en daar tijdens de week ook verbleven. Vaak konden ze nog niet op zaterdag terugkomen. Via hun familie achtergebleven in het dorp vernamen zij evenwel steeds wanneer zij zich konden verzamelen.

Indien bepaalde jonge mannen niet naar de bijeenkomst konden gaan om het tijdschrift te komen afhalen, ging verzoeker eveneens bij hen thuis langs.

Naast het verspreiden van de boodschap van het Ahmadi geloof binnen de gemeenschap was fundraising een andere belangrijke opdracht van de Quaid.

Hiervoor ging verzoeker bij de gelovigen langs en verzocht hen bij te dragen voor verschillende doelen.

Verzoeker heeft de functie van Quaid gedurende twee jaren bekleed. Hij werd vopgedragen door de gemeenschap op deze roi op te nemen, enerzijds omwille van zijn vader, anderzijds omwille van het feit dat hij veel tijd om handen had aangezien hij geen werk had  n zijn vader enkel hielp op het land.

In die twee jaar ging verzoeker 4 maal naar Rabwa voor activiteiten van zijn geloofsgemeenschap:

Twee maal ging hij om het geld af te geven dat hij had ingezameld; één keer ging hij naar het sportfestival dat georganiseerd was door de Ahmadi gemeenschap en één keer ging hij met een groep kinderen om hen toe te lichten wat hun voornaamste taken waren en de basis van het Ahmadi geloof toe te lichten.

Zeker binnen de Ahmadi gemeenschap kende iedereen verzoeker en wist men wat hij deed.

Maar ook buiten de gemeenschap, in het dorp was geweten dat verzoeker een roi binnen de Ahmadi gemeenschap bekleedde, zeker werd het vermoed.

Hierdoor kreeg verzoeker problemen.

In december 2009 werd verzoeker door zes studenten van de Madrassa school aangevallen omwille van zijn geloof.

Dit gebeurde na een discussie over het geloof tijdens een Cricket match. Er was een ruzie ontstaan, maar deze werd gestopt door de tussenkomst van andere mensen.

Op weg naar huis werd verzoeker evenwel in elkaar geslagen en beschuldigd van het trachten te bekeren van moslims tot het Ahmadi geloof.

Verzoeker trachtte hen te overtuigen dat hij dit niet deed (hij zegde dat hij enkel de Ahmadi boodschap verspreidde binnen de gemeenschap en niet trachtte de anders-gelovigen te overtuigen), doch men weigerde hem te geloven.

Verzoeker werd dan ook zwaar aangepakt.

Na de aanval liet hij zich verzorgen, maar onmiddellijk daarna ging hij naar het politiekantoor om aangifte te doen.

Hij sprak er met agent Chowdury Munir.

Gezien verzoeker in een klein dorp woonde, kende hij de namen van de zes mannen die hem hadden aangevallen en kon hij deze geven aan de politieagent. Het betrof Captain Saeed, Imran, Ansar, Saeed, Isfam en Jabbar. Captain saeed maakte deel uit van de groepering Laskar-E- Tayba, een terroristische groepering.

De politieagent bij wie verzoeker aangifte deed, weigerde evenwel een officiële klacht te noteren, hij stelde dat hij eerst de anderen zou aanhoren en vervolgens stappen zou ondernemen.

Samen met verzoeker ging de politieagent vervolgens de zes mannen opzoeken. Wanneer de agent hen evenwel verzocht uit te leggen wat er gebeurd was, verklaarden de mannen dat verzoeker het Ahmadi geloof aan het verspreiden was en hen en andere jongeren aan het lastig vallen was.

De agent geloofde wat de mannen hem zegden en in plaats van de klacht officieel te maken, werd hij boos op verzoeker en beschuldigde hij hem van illegale praktijken.

Aangezien de politie hem niet geloofde en de andere mannen duidelijk hadden gezegd dat ze hem niet met rust zouden laten, vreesde verzoeker voor zijn leven en verliet hij, op aanraden van zijn vader en een vriend, zijn dorp.

Verzoeker had een heel goede vriend in het dorp, die tót zijn vertrek uit het dorp zijn buurjongen was. De mannen kende elkaar van kindsaf en waren bevriend geraakt voor geloof een te grote drempel wordt.

De vriend van verzoeker, Waqas, behoorde immers niet tót de Ahmadi gemeenschap. Net zoals verzoeker, volgde hij evenwel in de voetstappen van zijn vader. Op deze wijze kwam Waqas terecht in dezelfde extremistische groep waartoe ook de zes belagers van verzoeker behoorden.

De vriendschap die bestond tussen verzoeker en Waqas kon evenwel de geloofsverschillen weerstaan.

Toen na de aanval van de zes belagers en het daaropvolgende gesprek met de politie de belagers zwoeren wraak te zullen nemen op verzoeker, bracht hij verzoeker en diens vader hiervan op de hoogte.

De belagers wensten wraak te nemen omdat verzoeker het gedurfd had naar de politie te stappen.

Verzoeker was niet van plan om lang weg te blijven uit zijn dorp, hij hoopte dat de situatie na verloop van enkele weken zou gekalmeerd zijn.

Evenwel bleek dit niet het geval.

Na zijn vertrek had de vader van verzoeker de Ahmadi gemeenschap in het dorp ingelicht over hetgeen er gebeurd was, doch deze stelde hen niet te kunnen helpen.

In het verleden waren immers ook al problemen geweest tussen Ahmadi gelovigen en andere moslims, waarbij de zoon van de Saddar vermoord werd.

De politie deed toen niets tegen de daders en evenmin iets om het geweld tegen Ahmadi gelovigen te verhinderen.

De ahmadi gemeenschap geloofde dan ook het ergste.

Toen na een aantal weken de spanningen niet afnamen en bleek dat de mannen nog steeds op zoek waren naar verzoeker, raadde Ahmadi gemeenschap aan om niet meer terug te komen, gezien verzoeker niet beschermd kon worden in het dorp. ~

Ook Waqas liet aan verzoeker weten dat het niet veilig was voor hem om terug te keren.

Verzoeker had na de gewelddadige aanval op hem het dorp verlaten en was naar Lahore getrokken.

In Lahore vond hij werk in een tegelwinkel in het centrum.

Hij verbleef gedurende enkele maanden in Lahore, maar zijn collega's van de tegelwinkel kwamen er achter dat verzoeker Ahmadi was (ze hadden hem op een avond gevolgd naar de moskee) en ze brachten de eigenaar van de winkel hiervan op de hoogte.

De eigenaar ontsloeg verzoeker vervolgens.

De werknemers en de eigenaar lieten evenwel aan iedereen die het hoorden wil weten dat verzoeker Ahmadi was.

Verzoeker nam contact op met de Ahmadi gemeenschap in Lahore, maar deze zegden hier weinig aan te kunnen doen.

Aangezien zijn problemen hem achtervolgd hadden tót in Lahore, besliste verzoeker dat hij net zo goed naar huis kon gaan.

Op dat moment nam hij evenwel contact op met zijn vader en vriend Waqas, die hem vertelden dat het nog steeds niet veilig was voor hem om terug te komen (zie hierboven).

Op aanraden van zijn vader vertrok verzoeker vervolgens naar Karachi, waar hij kon verblijven bij een neef van zijn vader.

Via deze neef vond verzoeker eveneens een job bij een textiel fabriek.

De eerste maanden van zijn verblijf in Karachi kon verzoeker een normaal leven opbouwen. Hij ging werken en één keer per week trok hij naar de moskee om zijn geloof te belijden.

In de textiel fabriek was hij geen medegelovigen tegengekomen, zodat verzoeker zich op vrijdag telkens afzonderde van zijn andere collega's.

Na enkele maanden kwamen zijn collega's evenwel te weten dat verzoeker Ahmadi was.

Zij confronteerden verzoeker hiermee en sloegen hem en bedreigden hem. Dit gebeurde op de werkvloer. De leidinggevende van de afdeling kwam ertussen en brak het gevecht op. Hij zegde aan verzoeker dat het niet meer ging gebeuren, zodat verzoeker hierin vertrouwde en zich niet al te veel zorgen maakte.

Bij het verlaten van de fabriek die avond werd hij evenwel in een voertuig geleurd (een Suzuki) en werd hij ontvoerd.

Tijdens de rit werd hij bedreigd en zegde men dat hij zou spijt hebben voor wat hij deed. Het voertuig kwam evenwel in een controle van de politie terecht. Terwijl het voertuig aan het wachten was hadden de ontvoerders er blijkbaar toch niet alle vertrouwen in en gooiden ze verzoeker uit het voertuig. Ze zegden hierbij wel dat ze hem een volgende keer wel te pakken zouden krijgen. Op deze wijze kon verzoeker ontsnappen aan de ontvoerders. Verzoeker wilde enkel naar huis gaan, zijn wonden verzorgen en veiligheid opzoeken. Gezien zijn voorbije ervaring met de politie was verzoeker inderdaad van oordeel dat hij daar niet veel bescherming kon vinden en integendeel, vermoedelijk meer problemen voor zichzelf zou veroorzaken of erger vervolgd zou worden. Verzoeker keerde naar het huis van zijn neef en besprak de situatie met hem. Verzoeker zou in elk geval niet meer terugkeren naar de werkvloer en was ook bang om buiten rond te lopen. Via zijn neef kwam verzoeker in contact met een smokkelaar die zijn vlucht organiseerde. Hij vroeg een studentenvisum aan voor het Verenigd Koninkrijk en enkele maanden later vluchtte hij naar Europa.

Verzoeker bleef evenwel slechts enkele dagen in het Verenigd Koninkrijk, dit op aanraden van de smokkelaar die hem zegde dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk onmiddellijk zou gerepatrieerd worden naar Pakistan, dat de Engelsen hem geen bescherming zouden bieden en hij hiervoor naar het vasteland zou moeten gaan. De smokkelaar organiseerde zijn verdere doortocht naar België. Onmiddellijk nadat hij in België was aangekomen vroeg verzoeker asiel aan en enkele dagen later vond zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaats. Vervolgens heeft verzoeker meer dan twee jaar moeten wachten op een tweede interview op het Commissariaat-generaal en kwam dit er pas nadat de raadsman van verzoeker contact had opgenomen met de betrokken dienst.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

3.1.1. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij in haar beslissing stelt dat hij op 10 juni 2011 Pakistan verliet en via Turkije op 16 juni 2011 naar België kwam, hetgeen niet overeenstemt met de waarheid waardoor de algehele geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken, terwijl hij onmiddellijk bij aanvang van zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal zijn verklaring wijzigde en deze ook nu niet meer handhaaft, dat hij erkent dat hij tijdens zijn eerste interview een leugen heeft verteld, doch niet gewacht heeft tot hij hiermee werd geconfronteerd om die recht te zetten, dat hij op de eerste vraag tijdens het interview op het Commissariaat-generaal spontaan heeft gemeld dat zijn reisweg niet overeenstemde met de werkelijkheid, dat hij ook meteen toelichtte waarom hij gelogen had, dat hem gedurende weken door de smokkelaar werd verteld dat indien hij de waarheid zou vertellen over zijn reisweg, hij teruggestuurd zou worden naar Pakistan, dat de smokkelaar hem dan ook onder druk zette te liegen, vermoedelijk ook om zichzelf vrij te stellen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal deze verklaring niet zo maar naast zich kan neerleggen, dat hij vanuit zijn eigen ervaring immers zal moeten bevestigen dat dergelijke verhalen door smokkelaars wel meer verteld worden en dat kandidaat-vluchtelingen door smokkelaars onder druk worden gezet om de ware toedracht van hun reisweg niet te vertellen aan de overheden, die hierdoor strengere controles kunnen gaan uitvoeren hetgeen vervolgens zou leiden tot een vermindering van het inkomen van de smokkelaar.

Verzoeker vervolgt dat zijn vrees reëel was, dat het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaats had slechts enkele dagen nadat hij het land was binnengekomen en nog voor hij tot rust kon komen en hij volledig kon beseffen en appreciëren dat hij veilig was voor vervolging, dat hij niet kan verweten worden dat hij de commissaris-generaal niet eerder op de hoogte bracht, dat hij zijn interview afwachtte, dat het evenwel lijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker volledig uit het oog verloren was en pas nadat zijn raadsman hem hierover contacteerde, het dossier opnieuw activeerde. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal uit voorgaande onterecht afleidt dat de algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

3.1.2. Verder stelt verzoeker, aangaande het motief dat hij niet over zijn problemen in Lahore zou hebben verteld, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft gezegd dat hij enkele maanden in Lahore gewoond heeft, dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen gezegd heeft dat hij op dat moment slechts de belangrijkste problemen diende te vertellen en tijdens het interview op het Commissariaat-generaal wel de tijd zou krijgen om meer in detail op zijn problemen in te gaan. Verzoeker geeft aan dat hij er zich wel degelijk bewust van is dat zijn problemen in Lahore in het niets verdwijnen naast de problemen in zijn dorp of in Karachi, dat door zijn tijdige vertrek uit Lahore zijn problemen ginder beperkt bleven tot het verliezen van zijn job en een ruzie met collega's, dat hij toen niet gewacht heeft tot hij op latere datum aangevallen zou worden of bijkomende problemen zou ondervinden, dat hij nagenoeg onmiddellijk de stad heeft verlaten, dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook enkel gesteld heeft dat hij Lahore na ongeveer zes maanden moest verlaten om problemen, zonder de problemen te specificeren, dat blijkbaar enkel genoteerd werd dat hij in Lahore verbleven heeft, zonder te stellen waarom hij de stad heeft verlaten. Verzoeker ontkent formeel dat hij tracht de problemen aan te dikken, dat indien dat het geval zou zijn geweest, hij wel gezegd zou hebben dat hij aangevallen was, gewond was. Hij stelt de waarheid te hebben verteld met name dat hij zijn werk verloren heeft. Verzoeker meent dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat standaard in elk interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de kandidaat-vluchtelingen gezegd wordt dat ze het kort moeten houden en zich moeten beperken tot de hoofdzaak van hun problemen, dat de gevolgen die hij hier aan heeft gegeven, zijnde het vermelden dat hij Lahore verlaten heeft omwille van problemen, zonder hier verder op in te gaan, dan ook zeker te begrijpen zijn.

3.1.3. Betreffende de motivering van de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van het feit dat hij geen kopies bijbrengt van de klacht bij de politie of een attest van de Ahmadi-gemeenschap, stelt verzoeker dat hij duidelijk aangeeft dat geen officiële klachtenprocedure werd opgestart door de politie, dat hij wel naar de politie is gegaan doch geen klacht heeft neergelegd, dat de politieagent wel iets op papier heeft geschreven, maar in plaats van een onderzoek te starten, zij met de daders is gaan spreken en verzoeker, toen hij terugkwam, beledigde en van vanalles beschuldigde, dat de agent vervolgens geweigerd heeft de klacht officieel te verwerken, waardoor hij uiteraard geen kopie kan bijbrengen van de klacht.

Vervolgens poneert verzoeker dat de Raad zal willen appreciëren dat de verwerende partij wel degelijk erkent dat hij Ahmadi is en binnen de geloofsgemeenschap van zijn dorp een prominente rol opnam, dat de verwerende partij verder bevestigt dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan wordt vervolgd, dat tevens in het administratief dossier bevestigd wordt dat tot heden de Pakistaanse strafwet nog steeds bepalingen voorziet op grond waarvan Ahmadi – omwille van hun geloof – gearresteerd kunnen worden, in staat van beschuldiging gesteld kunnen worden, veroordeeld kunnen worden, dat de verwerende partij dan ook ten onrechte geen rekening houdt met zijn verklaringen: toen deze klacht was gaan neerleggen tegen zijn zes belagers had hij uiteraard niet vermeld wat de aanleiding was van de aanval. Op dat moment was de politieagent nog bereid om een onderzoek te doen, eenmaal nadat de agent met de zes belagers had gesproken, werd hij evenwel plots beschouwd als de dader en riskeerde hij verdere vervolgingen. Verzoeker stelt dat dit in de lijn van de door de verwerende partij bijgebrachte documentatie ligt, waarna hij een zin uit de SRB Pakistan "Ahmadiyya Muslim Community" citeert. Volgens verzoeker stelt de verwerende partij ten onrechte dat zijn relaas niet overtuigt, dat immers de gebeurtenissen die hem overkomen zijn overeenstemmen met de gekende feiten, dat de verwerende partij echter stelt dat zijn relaas niet geloofwaardig is omdat hij geen verklaringen kan bijbrengen van de Ahmadi-gemeenschap, dat zij verwijst naar het rapport in het administratief dossier en daaruit ten onrechte afleidt dat alle inbreuken en aanvallen op Ahmadi gemeld worden aan de Ahmadi-gemeenschap en leiden tot een rapport, dat uit het rapport evenwel blijkt dat, hoewel de cijfers van de belangenorganisatie 'Persecution of Ahmadiyya Muslim Community' betrouwbaar zijn, dit niet wil zeggen dat alle aanvallen op Ahmadi worden aangegeven, hetgeen de verwerende partij insinueert. Verzoeker vervolgt dat de cijfers van de belangenorganisatie klachten en vervolgingen betreffen die in ieder geval zeker zijn, doch dat daarbuiten nog veel meer daden van vervolging zijn waarna verzoeker citeert uit voornoemd rapport, dat dit eveneens wordt bevestigd in de vragen die de minister gesteld heeft aan de Ahmadiyya Foreign Missions Office, waarna verzoeker uit deze documentatie citeert. De argumenten van de verwerende partij, met name dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn nu hij geen bewijs van rapportering kan bijbrengen – kunnen dan ook niet weerhouden worden, volgens verzoeker. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij niet aannemelijk kan maken waarom hij geen documenten kan bijbrengen, dat de informatie die de

verwerende partij toevoegt aan het administratief dossier immers zelf aangeeft dat niet alle incidenten gerapporteerd worden, dat het ontbreken van een rapport dan ook geen bewijs kan zijn van het tegendeel.

3.1.4. Verzoeker vervolgt dat heel wat islamistische groeperingen geweldcampagnes voeren tegen Ahmadi waaronder ook Lashkar-E-Tayba, groepering waar Captain Saeed deel van uitmaakt, waarna verzoeker opnieuw citeert uit het aan het administratief dossier toegevoegde rapport.

3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit de Punjab provincie waar zich een conflict afspeelt waarvan de verwerende partij zelf stelt dat het op zijn minst onrustwekkend is, dat de verwerende partij verwijst naar het algemeen geweld in Pakistan en stelt dat het geweld in Punjab beduidend lager en minder intensief is dan het geweld in de grensregio met Afghanistan, dat bij de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in een land voor een bepaalde groep personen, het evenwel niet past te stellen: andere hebben het erger, dus het is er veilig, dat de veiligheidssituatie op zichzelf moet beoordeeld worden, dat uit de rapporten die de verwerende partij bijbrengt blijkt dat de veiligheid van Ahmadi in Punjab niet gegarandeerd kan worden, waarna hij citeert uit de rapporten. Verzoeker geeft nog aan dat indien de verwerende partij zou stellen dat hij zou kunnen terugkeren naar Karachi, hij dient te wijzen op de problemen die hij aldaar ondervond en tevens op de gevaarlijke situatie die daar actueel heerst, met 1726 doden de eerste zes maanden van 2013 ingevolge de huidige conflictsituatie, waarna verzoeker citeert uit het door hem toegevoegde stuk 4.

3.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag toe te kennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker 2 documenten die hij benoemd als volgt:

- Query response on Pakistan: Situations of Ahmadis (stuk 3)
- UK Home Office Country of Origin report, July 2013 – uittreksels (stuk 4)

Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 10 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Pakistan – Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie' van 25 november 2013 bevat. De raadsman van verzoeker stelt dat de voorgelegde documentatie niets verandert aan de inhoud van het verzoekschrift.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de

asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.5. De kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

3.5.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal uit het niet meedelen van zijn reële reisweg van bij de aanvang van de asielprocedure, onterecht afleidt dat zijn algehele geloofwaardigheid hierdoor wordt ondermijnd, niet kan overtuigen.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande terecht:

“Immers rust op een asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het ‘United Kingdom Border Agency’ (‘UKBA’), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd op 28 maart 2011 (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (‘VK’). Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (‘DVZ’) verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de ‘DVZ’ immers dat u nooit in bezit bent geweest van een paspoort en dat u nooit elders in de Europese Unie (‘EU’) verbleef of in het bezit was van visa of verblijfsstatuten in andere lidstaten van de ‘EU’ én u zou Pakistan op 10 april 2011 hebben verlaten (zie verklaring ‘DVZ’, punt 1-35).

Pas bij aanvang van het gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u met uw eigen paspoort en met een studentervisum naar het ‘VK’ bent gereisd. U zou pas op 9 juni 2011 Pakistan verlaten hebben en u zou tot 16 juni 2011 in het ‘VK’ hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.2). Niettegenstaande u deze verblijven uiteindelijk wel hebt vermeld voor het CGVS, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk

aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Echter blijkt dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt willen misleiden. U gaf aan dat u dit verzwegen had uit angst voor een uitwijzing naar het "VK" of Pakistan. Onder druk van de smokkelaar zou u gelogen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dit kan om volgende redenen niet overtuigen. Immers dateert uw asielaanvraag van 17 juni 2011. U had ten allen tijde de waarheid kunnen overmaken aan het CGVS maar pas twee jaar later besloot u de waarheid te vertellen aangaande essentiële elementen. Bovendien bent u zelf verantwoordelijk voor de afgelegde verklaringen bij de "DVZ". Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u uw originele paspoort niet voorlegde. De smokkelaar zou dit afgenomen hebben wat een stereotiepe verklaring is die niet kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Daar dit paspoort mogelijks nog andere visa en in- en uitreisstempels zou kunnen hebben, heeft het CGVS dan ook geen zicht op uw precieze vertrekdatum uit Pakistan."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker het beschikken over een Pakistaans paspoort en het verkrijgen een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk alsook zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk aanvankelijk heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Uit zijn verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 4 juli 2011 blijkt dat verzoeker gevraagd werd naar zijn huidige en laatste adres (verklaring DVZ, vraag 9). Als laatste adres gaf verzoeker een adres op in Karachi, Sharqi, Pakistan, doch niet in het Verenigd Koninkrijk. Verder verklaarde verzoeker dat hij niet over een paspoort beschikte (verklaring DVZ, vraag 18), alsook antwoordde hij ontkennend op de vraag of hij verblijfsdocumenten of een visum voor een andere Lidstaat van de EU bezit (verklaring DVZ, vraag 23). Verzoeker heeft de informatie van het United Kingdom Border Agency, dat zich in het administratief dossier bevindt, en vermeldt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd op 28 maart 2011 en ook verkregen heeft voor het Verenigd Koninkrijk, in eerste instantie verzwegen voor de DVZ. Eveneens blijkt dat verzoeker gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Verzoeker verklaarde aanvankelijk immers dat hij op 10 april 2011 Pakistan heeft verlaten en via Iran en Turkije naar België is gereisd (verklaring DVZ, vraag 35). Echter, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker toe dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk naar hier is vertrokken, doch dat hij pas op 9 juni 2011 uit Pakistan vertrokken is naar Engeland en op 16 juni 2011 in België is aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 2).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, zelfs als dit interview plaats vindt enkele dagen na binnenkomst in het land, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan.

Verder wijst de Raad er op dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bescherming zou gezocht hebben van zodra hij in een derde land, *in casu* het Verenigd Koninkrijk, aankwam, dat een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, geacht wordt bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag in te dienen. Het feit dat verzoeker na een verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend wijst er op dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn vrees reëel is, lijkt verzoeker er van uit te gaan dat het beoordelen van de algehele geloofwaardigheid van verzoeker irrelevant is bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden met betrekking tot het hebben van een paspoort, zijn afgelegde reisroute en zijn verblijf in andere landen wel degelijk relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf aldaar, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van

herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept.

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn verklaring waarom hij gelogen heeft, met name dat de smokkelaar hem afgeraden had de waarheid over zijn reisweg te vertellen om te vermijden dat hij teruggestuurd zou worden naar Pakistan, zo maar naast zich neerlegt kan hij niet gevolgd worden nu de commissaris-generaal dienaangaande terecht motiveerde *“Onder druk van de smokkelaar zou u gelogen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dit kan om volgende redenen niet overtuigen. Immers dateert uw asielaanvraag van 17 juni 2011. U had ten allen tijde de waarheid kunnen overmaken aan het CGVS maar pas twee jaar later besloot u de waarheid te vertellen aangaande essentiële elementen. Bovendien bent u zelf verantwoordelijk voor de afgelegde verklaringen bij de “DVZ”.”*

De Raad wijst er verder op dat de raad van derden dienaangaande niet als geldige verschoningsgrond kan worden ingeroepen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205).

Verzoekers argument dat hij de commissaris-generaal niet op de hoogte bracht daar hij zijn interview afwachtte en dat het dossier pas veel later opnieuw werd ‘geactiveerd’ na tussenkomst van de raadsman, doet vooreerst geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen dat verzoeker ten allen tijde de waarheid had kunnen overmaken alsook dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de vragenlijst CGVS van 19 juli 2011 werd voorgelezen in het Punjabi en deze heeft ondertekend en waarin gesteld wordt dat verzoeker weet dat elke wijziging in zijn aanvraag moet meegedeeld worden aan het Commissariaat-generaal.

3.5.2. Betreffende door verzoeker aangehaalde nieuwe feiten ter gelegenheid van zijn feitenuiteenzetting, kan opnieuw gewezen worden op de medewerkingsplicht die op verzoeker rust.

Het vermelden voor de eerste keer in zijn inleidend verzoekschrift van het feit dat hij als Quaid, naast het verspreiden van nieuwe regels van het hoofdkwartier aan de Khuddams, wat hij wel vermeldde in het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 4), ook een tijdschrift dat verboden is in Pakistan verspreidde en aan fundraising deed voor de gemeenschap en viermaal naar Rabwa ging voor activiteiten van zijn geloofsgemeenschap waaronder het begeleiden van een groep kinderen om hen toe te lichten wat hun voornaamste taken waren en de basis van het Ahmadi geloof toe te lichten, van het feit dat ook buiten de gemeenschap in het dorp geweten was, of toch zeker vermoed, dat hij een rol binnen de Ahmadi-gemeenschap bekleedde en hij hierdoor problemen kreeg, van het feit dat hij, gezien hij in een klein dorp woonde, de namen van de zes mannen die hem hadden aangevallen kende en deze kon geven aan de politieagent, dat het Captain Saeed, Imran, Ansar, Saeed, Isfam en Jabbar betrof en dat Captain Saeed deel uitmaakt van de groepering Laskar-E-Tabyba, van het feit dat hij een vriend had, Waqas, die niet tot de Ahmadi-gemeenschap behoorde en dat deze in dezelfde extremistische groep waartoe de zes belagers behoorden terecht kwam, dat hun vriendschap evenwel de geloofsverschillen kon weerstaan, dat deze vriend verzoeker en zijn vader op de hoogte bracht van het voornemen van de zes belagers tot het nemen van wraak na hun aanval op verzoeker en het daaropvolgende gesprek met de politie, dat zij wensten wraak te nemen omdat hij het gedurfd had naar de politie te stappen, dat hij niet van plan was lang weg te blijven uit zijn dorp, dat hij hoopte dat de situatie zou kalmeren, dat zijn vader na zijn vertrek uit het dorp de Ahmadi-gemeenschap had ingelicht over het gebeurde, doch deze stelde hem niet te kunnen helpen, dat na een aantal weken de spanningen niet afnamen en bleek dat de mannen nog steeds naar hem op zoek waren, dat de Ahmadi-gemeenschap hem dan ook aanraadde om niet meer terug te komen gezien hij niet beschermd kon worden in het dorp, dat ook Waqas hem liet weten dat het niet veilig was voor hem terug te keren, van het feit dat hij meende dat, gezien de problemen hem achtervolgd hadden tot in Lahore, hij besliste dat hij net zo goed naar huis kon gaan, dat hij op dat moment contact opnam met zijn vader en vriend Waqas, die hem vertelden dat het nog steeds niet veilig was voor hem om terug te keren, doet ernstige vragen rijzen naar de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad herhaalt dat de kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205).

Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan.

Het aanbrengen van totaal nieuwe feiten, die reeds gekend waren van bij de aanvang van de asielprocedure (gelet op het feit dat het feiten betreffen die verzoeker zelf heeft beleefd en aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht), tijdens de beroepsprocedure, en die aldus niet door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling, vormen een ernstige inbreuk op de medewerkingsplicht die op verzoeker rust.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat hij Quaid was en dat deze functie deel uitmaakt van de organisatie van de Ahmadi-gemeenschap, alsook dat hij ten gevolge van deze functie problemen kreeg doordat ook buiten de gemeenschap in zijn dorp geweten, zeker werd vermoed, dat hij een rol binnen de Ahmadi-gemeenschap bekleedde, wijst de Raad erop dat verzoeker naliet aan te halen dat hij in Pakistan van 2007 tot 2009 de functie van Quaid uitoefende (DVZ vragenlijst, vraag 3.5.) Daarenboven wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker op de vraag of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij en hij deze vraag enkel diende te beantwoorden indien de activiteit of organisatie van belang was voor de vrees of het risico bij terugkeer, ontkennend antwoordde (DVZ vragenlijst, vraag 3.3.). Verder stelt de Raad vast dat ter gelegenheid van het gehoor bij de commissaris-generaal verzoeker wel aangaf dat hij de functie van Quaid had uitgeoefend in zijn dorp van 2007 tot 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 4), hoewel hij de invulling van de functie aldaar veel beperkter beschrijft dan in zijn inleidend verzoekschrift, doch ook aldaar op geen enkel moment aangaf dat hij omwille van deze functie problemen had gekend, noch dat het door hem uitoefenen van die functie buiten de Ahmadi-gemeenschap gekend was. Een dergelijke bewering is een loutere *post factum* bewering die geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier en bovendien niet strookt met de destijds afgelegde verklaringen.

In zoverre verzoeker stelt dat hij de namen van de zes mannen kende en het Captain Saeed en anderen betrof die hij bij naam noemt en dat Captain Saeed deel uitmaakte van de groepering Laskar-E-Tayba, een terroriste groepering, beperkt hij zich opnieuw tot een *post-factum* bewering die geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier en die hij ook ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift met geen enkel element staft. De verwijzing naar informatie in het CEDOCA-rapport over deze groepering is dan ook niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker overige opgegeven nieuwe feiten, die slechts een meer gedetailleerde omschrijving van zijn asielrelaas betreffen, geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn relaas nader toelicht is *post factum* en is niet bij machte om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen.

3.6. Verzoekers kritiek dat hij wel degelijk aangaf dat hij problemen had gekend in Lahore, doch deze niet specificeerde, dat hij zich er wel gelijk van bewust was dat zijn problemen in het niets verdwijnen naast de problemen in zijn dorp of in Karachi, doch dat DVZ enkel heeft genoteerd dat hij Lahore verlaten heeft zonder te stellen waarom hij de stad verlaten heeft, kan niet worden aanvaard. Verzoeker had immers op het einde van zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets meer toe te voegen en hij had geen enkele kritiek of commentaar over het verloop van het gehoor (vragenlijst CGVS, p. 4). Hij maakte op geen enkel moment melding van eventuele vertaal- of tolkenproblemen, doch ondertekende integendeel het verslag van het gehoor, dat

hem in het Punjabi werd voorgelezen, zonder enige opmerking of wijziging aan te brengen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die er in zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*Ibid.*, p. 4). Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek op het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bijzonder op de neerslag van zijn verklaringen, is dan ook allerminst ernstig, nu hij hierover nooit eerder enige opmerking maakte.

Waar verzoeker stelt dat hij formeel ontkent dat hij tracht de problemen aan te dikken en dat indien dat het geval zou zijn geweest, hij wel zou gezegd hebben dat hij aangevallen en gewond was, beperkt hij zich tot loutere hypothetische beweringen die niet dienstig zijn ter weerlegging van de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker er op wijst dat standaard in elk interview op DVZ aan de kandidaat-vluchteling wordt gezegd dat hij het kort moet houden en hij zich moet beperken tot de hoofdzaak van zijn problemen, wijst de Raad er op dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

3.7. Zelfs indien verzoeker zou kunnen gevolgd worden in zijn argumentatie dat hij aangaf wel naar politie te zijn geweest en deze de klacht initieel noteerde doch dat er geen officiële klachtenprocedure gestart werd doordat hij vervolgens zelf beschuldigd werd, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, gezien verzoeker te kennen gaf de problemen gemeld te hebben bij de Ahmadi-gemeenschap en ook hier geen bewijzen kan van voorleggen, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het motief betreffende het gebrek aan bewijs van het neerleggen van de klacht bij de politie de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Op grond van wat in onderhavig arrest wordt gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas besloten worden.

Betreffende verzoekers kritiek dat de verwerende partij ten onrechte uit het rapport toegevoegd aan het administratief dossier afleidt dat alle inbreuken en aanvallen op Ahmadi gemeld worden aan de Ahmadi-gemeenschap en leiden tot een rapport, dat uit het rapport evenwel blijkt dat, hoewel de cijfers van de belangenorganisatie 'Persecution of Ahmadiyya Muslim Community' betrouwbaar zijn, dit niet wil zeggen dat alle aanvallen op Ahmadi worden aangegeven, hetgeen de verwerende partij insinueert, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins als zou de commissaris-generaal insinueren dat alle aanvallen op Ahmadi worden aangegeven, doch wel dat verzoeker de Ahmadi-gemeenschap op de hoogte had gesteld (van zijn beweerde problemen in december 2009 in zijn dorp en van zijn beweerde problemen in Lahore) en dat uit de documentatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap de problemen, opschrijft, doorgeeft en verspreidt. Gezien verzoeker zijn problemen in zijn dorp alsook in Lahore ter kennis bracht van de Ahmadi-gemeenschap, kan hij geenszins dienstig verwijzen naar een argumentatie betreffende niet gerapporteerde aanvallen en vervolgingen. Verzoeker verwijst ook naar het aantal aanklachten tegen de Ahmadi-gemeenschap op basis van religieuze gronden en onder het Strafwetboek waarover geen eenduidige cijfers bestaan, doch dit is niet dienstig nu het ontbreken van bewijsstukken handelt over een melding van een probleem/aanval door verzoeker, een lid van de Ahmadi-gemeenschap en niet over een aanklacht tegen Ahmadi.

In zoverre verzoeker nog citeert uit de antwoorden uit een emailconversatie met Ahmadiyya Foreign Missions Office, toegevoegd door de verwerende partij aan het administratief dossier, wijst de Raad er op dat verzoeker maar enkele zinnen citeert los van de context. In een eerste punt citeert verzoeker immers het antwoord op de vraag "*Is the Ahmadiyya Muslim Community aware of all the legal complaints on religious grounds against Ahmadiyya?*". Het weze herhaald dat het antwoord op deze vraag niet dienstig kan aangebracht worden nu het ontbreken van bewijsstukken handelt over een melding van een probleem/aanval door verzoeker, een lid van de Ahmadi-gemeenschap en niet over

een aanklacht tegen Ahmadi. In een tweede punt citeert verzoeker slechts gedeeltelijk het antwoord op de vraag *“How complete is the reporting on the difficulties of the Ahmadiyya community on the website (...)?”*. Verzoeker gaat voorbij aan de eerste zin van het antwoord dat duidelijk aangeeft *“Reports about persecution that reach the community headquarters in Pakistan are placed on this website”* (vrij vertaald: meldingen over vervolgingen die het hoofdkwartier van de gemeenschap in Pakistan bereiken, worden op de website geplaatst). Het zinsdeel *“A lot goes on that is not reported”* (vrij vertaald: Er gebeurt veel dat niet gemeld wordt) duidt er op dat veel feiten niet gemeld worden, doch niet dat aan de gemeenschap vermelde feiten niet worden opgeschreven, doorgegeven en verspreid. In een derde punt citeert verzoeker gedeeltelijk het antwoord op de vraag *“What kind of incidents might be underreported on this website?”*. Uit het desbetreffende stuk toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het antwoord luidt als volgt: *“Ahmadis face religious apartheid in Pakistan. Every sphere of political, economic and social activity is affected because of their faith. The website reports on some instances but it is not possible to report on all. For example, Ahmadis have faced obstacles in access to higher education, medical care, police protection from theft in a shop to boycotting of Ahmadi business, widespread anti-Ahmadi propaganda, host of speeches from mosques encouraging the killing of Ahmadis through the edict of wajib ul qatl – meaning ‘Ahmadi must be killed’, attacks on Ahmadiyya publications, difficulties in finding employment, restrictions on government jobs, inability to associate in any way with Islam, attacks on graves, voting restrictions, etc. The list of social issues is almost endless. It is impossible to report on each of these instances; suffice to say that it would not be an understatement to say that every one of the up to half a million Ahmadis in Pakistan experiences religious apartheid in some way or form because of his faith. (...)”* Uit dit antwoord blijkt dat het antwoord op de vraag in zijn geheel de gevallen van religieuze apartheid betreffen. Verder blijkt uit het antwoord dat de religieuze apartheid, waarover de geïnterviewde spreekt, het feit betreft dat elk terrein van hun (Ahmadi) politieke, economische en sociale activiteiten aangetast wordt door hun geloof. Over deze feiten kan men uit het voornoemde antwoord lezen dat de website melding maakt van sommige van deze voorvallen doch dat het niet mogelijk is om melding te maken van alles, waarna enkele voorbeelden van ‘religieuze apartheid’ gegeven worden en dat het onmogelijk is om melding te maken van elk van deze voorvallen. Voorgaand antwoord betreft dus het vermelden van gevallen die betrekking hebben op de ‘religieuze apartheid’, zoals de geïnterviewde het omschrijft, en geenszins op het rapporteren van directe, gewelddadige aanvallen op Ahmadi. Verzoekers verwijzing naar het niet vermelden van bepaalde gevallen van ‘religieuze apartheid’ op de website, is niet dienstig nu verzoeker verklaarde het slachtoffer te zijn geworden van een directe gewelddadige aanval op zijn persoon. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de Nederlandstalige COI Focus (administratief dossier, stuk 23, document 5) die beschrijft hoe de Pakistaanse Ahmadiyya Muslim Community de vervolgingsfeiten die aanhangers van dit geloof ondergaan opvolgt en erover rapporteert en die hoofdzakelijk gebaseerd is op voormelde emailconversatie met Ahmadiyya Foreign Missions Office, dat de Pakistaanse ahmadi-gemeenschap rapporteert over de moeilijkheden die aanhangers van dit geloof ondervinden via persberichten, nieuwsbrieven en maand- en jaarrapporten en dat deze gepubliceerd worden op de website. Het gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient door te geven aan de ‘amir’ op districtniveau, dat deze rapporteert aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Tegelijk geeft het Ahmadiyya Foreign Missions Office te kennen dat de incidenten die gerapporteerd worden op de website geen volledige weergave vormen van de moeilijkheden die Ahmadi in Pakistan ondervinden, dat enerzijds sommige gelovigen nalaten om de ondervonden problemen te melden en anderzijds de onderrapportage resulteert uit de mogelijke onwil van de politie om ingediende klachten te registreren. Ondanks de uitvoerige berichtgeving vormen de door de website gerapporteerde incidenten geen exhaustieve lijst van de moeilijkheden die Ahmadi in Pakistan ondervinden. Over tal van incidenten wordt niet gepubliceerd omdat deze niet gesignaleerd worden aan de plaatselijke en/of nationale geloofsgemeenschap. Hieruit blijkt duidelijk dat het niet rapporteren over bepaalde incidenten het gevolg is van het niet melden door gelovigen of de politie van bepaalde voorvallen, doch geenszins doordat niet alle aanvallen op Ahmadi worden gerapporteerd. Samen met de verwerende partij kan dan ook gesteld worden dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij enig bewijsstuk neerlegt van deze rapportering, nu blijkt dat de niet rapportering op de website van incidenten het gevolg is van het niet melden door gelovigen of de politie van bepaalde voorvallen, en verzoeker verklaarde dat hij slachtoffer werd van een aanval op zijn persoon na een geloofsdiscussie en dat hij dit meldde aan de geloofsgemeenschap.

De motivering van de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij geen documenten van de Ahmadi-gemeenschap kan voorleggen gelet op het feit dat hij voornoemde gemeenschap op de hoogte stelde en uit informatie blijkt dat deze de problemen opschrijft, doorgeeft en verspreidt en dat dergelijk gebrek aan essentiële bewijsstukken, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas manifest aantast, blijft dan ook onverminderd overeind.

3.8. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen poging onderneemt om de overige argumentatie in de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij betwist de motieven die betrekking op zijn beweerde verblijf en problemen in Karachi, niet. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en het ontbreken van enige argumentatie omtrent de overige motieven van de bestreden beslissing in het verzoekschrift van verzoeker, blijft de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande overeind en neemt de Raad deze over.

3.9. Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

3.10. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zijn relaas niet overtuigt, dat immers de gebeurtenissen die hem overkomen zijn overeenstemmen met de gekende feiten alsook verwijst naar de algemene situatie van de Ahmadi, een religieuze minderheidsgroep, in Pakistan en een rapport toevoegt van ACCORD 'Query response on Pakistan: Situation of Ahmadis' van 24 juni 2013, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de situatie in Pakistan en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst voor de religieuze minderheden, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekers bijgebrachte informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegronnd beroep op het vluchtelingschap te doen gelden.

3.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.14. Verzoeker meent dat hij afkomstig is van de provincie Punjab waar zich een conflict afspeelt waarvan de verwerende partij zelf stelt dat het op zijn minst onrustwekkend is, dat bij de beoordeling

van de algemene veiligheidssituatie in een land voor een bepaalde groep, het niet past te stellen dat anderen het erger hebben en het dus veilig is, dat de veiligheidssituatie op zichzelf moet worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in de provincie Punjab heeft onderzocht en zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat het geweld in Punjab beduidend lager is en minder intensief dan het geweld in de grensregio met Afghanistan. Immers stelde de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Punjab ook *“Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.”* Verzoeker brengt geen gegevens aan die deze analyse van de veiligheidssituatie in Punjab in een ander daglicht stellen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat er actueel voor burgers afkomstig uit de provincie Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet bestaat daar er in deze provincie thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

Waar verzoeker een argumentatie geeft over Karachi, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker terug kan naar Karachi, zodat zijn argumentatie en zijn verwijzingen naar rapporten dienaangaande niet dienstig zijn.

3.15. In zoverre verzoeker in het kader van zijn uiteenzetting over de subsidiaire bescherming stelt dat de veiligheid van Ahmadi in Punjab, Pakistan niet gegarandeerd kan worden en verwijst naar ‘The Asian Human Rights Commission’, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de gevaarlijke situatie in Pakistan en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.16. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.17. De Raad wijst er nog op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaring op de DVZ, de vragenlijst CGVS en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER